

R o z s u d e k

J m é n e m r e p u b l i k y

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudců JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **X.X.**, nar. xxxxxxxx, xxxxxxxx státní příslušnosti, t.č. bytem xxxxxxxx, zast. **Mgr. et Mgr. Markem Čechovským**, advokátem v Praze 1, Václavské nám. 21, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Praha 7, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o žalobě ze dne 27.3.2012 na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního orgánu v řízení o udělení mezinárodní ochrany, t a k t o:

- I. **Žalovanému se ukládá vydat rozhodnutí v řízení o žádosti žalobce ze dne 15.3.2011 o udělení mezinárodní ochrany, vedené pod spisovou značkou žalovaného OAM-82/ZA-ZA09-2011, a to do nejpozději do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.**
- II. **Žalovaný je povinen nahradit žalobci na nákladech řízení částku 13 520,- Kč do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku do rukou právního zástupce žalobce.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se domáhá odstranění nečinnosti ze strany odboru azylové a migrační politiky žalovaného správního orgánu a uložení povinnosti žalovanému, aby ve lhůtě stanovené soudem rozhodl o žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany podle zákona č.325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, kterou žalobce podal dne 15.3.2011 u odboru azylové a migrační politiky žalovaného ministerstva v Zastávce u Brna. Poukazuje na lhůtu danou ustanovením § 27 odst.1 zákona o azylu, podle něhož mělo žalované ministerstvo rozhodnout ve věci do 90 dnů ode dne zahájení řízení a podle něhož může žalované ministerstvo lhůtu přiměřeně prodloužit, nelze-li vzhledem k povaze věci rozhodnout v této lhůtě. Žalobce má za to, že nečinnost nemůže být posuzována čistě podle formálních kritérií, ale též z materiálního hlediska, tedy zda v inkriminované době správní orgán skutečně činí úkony, aby mohlo být ve věci rozhodnuto bez zbytečných průtahů. Žalobce má za to, že žalovanému poskytl nejen maximální součinnost, ale také uvedl důvody skutečně relevantní z hlediska ust. § 12 a násl. zákona o azylu a podložil je konkrétními důkazy. V neposlední řadě žalobce požádal správní orgán, aby jeho tvrzení verifikoval prostřednictvím konkrétně specifikovaného orgánu České republiky. Podle obsahu spisu vyslovuje žalobce domněnku, že žalovaný neučinil ve věci samé od konce března 2011 fakticky žádný úkon a nedoplnil spisový materiál žádnými dokumenty či důkazy. V další části žaloby žalobce polemizuje s odůvodněním usnesení ministra vnitra, jímž nebylo vyhověno žalobcově podnětu na ochranu před nečinností žalovaného. Poukazuje na své právo, které vyplývá z článku 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a podle něhož má být žalobcova věc projednána bez zbytečných průtahů. Žalobce byl nucen iniciovat řízení o poskytnutí mezinárodní ochrany, neboť úřady státu, jehož je příslušníkem, odmítly žalobci vydat

cestovní doklad a české státní orgány odmítly žalobci vydat tzv. cestovní průkaz totožnosti či cizinecký pas, a to přes skutečnost, že žalobce (stejně jako jeho manželka a syn, kterým již byl udělen trvalý pobyt) má veškeré zákonné předpoklady pro udělení trvalého pobytu. Žalobce podal podnět pro učinění opatření proti nečinnosti žalovaného ve správním řízení o udělení mezinárodní ochrany podle zákona o azylu, kterému však ministr vnitra nevyhověl s tím, že podle zákona o azylu je možno přiměřeně prodloužit lhůtu pro vydání rozhodnutí a správní orgán žalobce o prodloužení lhůty písemně a bez zbytečného odkladu vyrozuměl.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebyl nečinný a koná v něm nezbytné úkony, aby mohl ve věci žalobce zodpovědně rozhodnout.

Soud nejprve neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji rozsudkem ze dne 8.8.2012 č.j. 3A 36/2012-50, když dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán nebyl nečinný a že odůvodněnost prodloužování pořádkové lhůty ke správnímu rozhodnutí vyplývá z nezbytnosti řádného prověření všech rozhodujících skutečností pro posouzení žalobcovy žádosti.

V řízení o žalobcově kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 8.11.2012 č.j. 7 Ans 16/2012-33 zrušil rozsudek Městského soudu v Praze a věc mu vrátil k dalšímu řízení, pro které ho zavázal právním názorem, který Městský soud v Praze v dalším řízení bez dalšího přebírá pro nové právní posouzení věci, když doplnění skutkového stavu dalším dokazováním není ve věci zapotřebí.

Ze závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pro účely posouzení, zda je správní orgán nečinný, je třeba zjistit, jaké úkony byly v průběhu správního řízení prováděny a ty následně hodnotit z hlediska jejich předmětu, požadavků na provádění dokazování, obsahu, nezbytnosti, náročnosti, složitosti apod. Stěžovatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 15.3.2011 a podle ust. § 27 odst.1 zákona o azylu mělo žalované ministerstvo o žádosti rozhodnout nejpozději do 13.6.2011. Podle obsahu správního spisu v této lhůtě učinilo pouze jediný úkon, a to dne 30.3.2011 pohovor se stěžovatelem k podané žádosti. Poté dne 9.6.2011 prodloužilo lhůtu pro vydání rozhodnutí do 11.9.2011. V této prodloužené lhůtě neučinilo žádný úkon, pouze sdělilo stěžovateli přípisem, že prodloužuje lhůtu pro vydání správního rozhodnutí do 10.12.2011. Ani v tomto období nebyl učiněn ze strany ministerstva žádný úkon a dne 1.12.2011 byla lhůta pro vydání rozhodnutí prodloužena do 9.3.2012. Sdělení o prodloužování lhůty bylo vždy odůvodněno tak, že podklady, které k posouzení případu ministerstvo shromáždilo, neumožňují vydání rozhodnutí v řádné lhůtě. O podaném návrhu na provedení opatření proti nečinnosti správního orgánu rozhodl ministr vnitra tak, že mu nevyhověl s odůvodněním, že správní orgán využil zákonem danou možnost prodloužit lhůtu pro vydání rozhodnutí, stěžovatele o tomto vyrozuměl a ke dni podání návrhu neuplynula lhůta pro vydání rozhodnutí ve věci. Poté ministerstvo požádalo Ministerstvo zahraničních věcí o zjištění skutečností potřebných pro vydání rozhodnutí a následně přípisem ze dne 28.2.2012 sdělilo stěžovateli, že prodloužuje lhůtu pro vydání rozhodnutí do 7.6.2012. Přípisem ze dne 5.6.2012 bylo opět stěžovateli sděleno, že se lhůta pro vydání rozhodnutí prodloužuje do 5.9.2012. I tato další prodloužení lhůty byla vždy stroze odůvodněna pouze tím, že podklady, které ministerstvo k posouzení stěžovatelova případu shromáždilo, neumožňují vydání rozhodnutí v řádné lhůtě. Přípisem ze dne 8.6.2012 sdělilo Ministerstvo zahraničních věcí žalovanému ministerstvu informace o zemi původu stěžovatele. Ministerstvo tak od 30.3.2011 do 26.1.2012 a od 2.2.2012 do 8.8.2012, tj. do dne, kdy byl vydán napadený rozsudek Městského soudu v Praze, neučinilo žádný procesní úkon kromě opakovaného prodloužování lhůty pro vydání rozhodnutí. Žalované ministerstvo tedy po dobu delší než šestnáct měsíců neprovádělo žádné úkony ve věci. Ze správního spisu

nevyplyývá, že by správní řízení bylo během této doby přerušeno, ani z něj nejsou zřejmé žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly opakované prodlužování lhůty podle ust. § 27 odst. 1 zákona o azylu a nevydání rozhodnutí. Neprovádělo-li žalované ministerstvo žádné procesní úkony po dobu mnoha měsíců, aniž by tato pasivita byla jakkoli opodstatněná, aniž by bylo patrné, že k provedení důkazů či uskutečnění jiného procesního úkonu je třeba lhůta delší, než stanoví zákon o azylu, a aniž by ministerstvo uvedlo konkrétní potřebu takového značného časového prostoru, pak tato dlouhá nečinnost ministerstva musí být podle Nejvyššího správního soudu považována za postup správního orgánu, proti němuž musí být účastníku správního řízení poskytnuta efektivní soudní ochrana. Nejvyšší správní soud proto shledal kasační stížnost opodstatněnou.

Rovněž v dalším řízení, v němž je soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, se rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni rozhodnutí. Je-li žaloba důvodná, a jako důvodnou ji Nejvyšší správní soud shledal, a nebylo-li stále o žalobcově žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany rozhodnuto, jak vyplynulo z odpovědi žalobce i žalovaného na dotaz soudu ze dne 8.1.2013, uložil soud žalovanému podle ust. § 81 odst. 2 s.ř.s. povinnost vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě, která není delší, než jakou určuje zákon o azylu, tedy ve lhůtě 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst.1 s.ř.s. a o skutečnost, že žalobce měl ve věci úspěch. Její výši představuje zaplacený soudní poplatek v částce 2 000,- Kč a náklady na zastoupení advokátem za čtyři úkony právní služby, které spočívaly v přípravě a převzetí zastoupení, podání žaloby, účasti na jednání a podání kasační stížnosti, a to po 2 100 Kč včetně tzv. režijního paušálu ve výši 300,- Kč připadajícího na jeden úkon právní služby (§ 7 bod 5, § 9 odst. 3 písm. f/, § 11 odst.1 písm. a/ a d/, § 13 odst.3 vyhlášky č.177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, čl. II vyhlášky č. 486/2012 Sb.). Zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se s ohledem na ust. § 57 odst.2 s.ř.s. ve spojení s přechodným ustanovením čl. IV zákona č. 500/2012 Sb. náhrada nákladů řízení zvyšuje o částku odpovídající této dani.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, není kasační stížnost přípustná. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. V takovém případě lze proti tomuto rozhodnutí podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst.1 a § 104 odst. 2 písm. a/ s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24.1.2013

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu